

Entrevista a Francesc Sàbat Montserrat, geòleg

"Un país sense coneixement geològic no té futur"

"Jo sense la muntanya no seria jo", diu Francesc Sàbat Montserrat (Sant Sadurní d'Anoia, 1946), professor de Geologia de la Universitat de Barcelona. Sàbat, excursionista i alpinista de renom, va formar part de la primera expedició catalana a l'Everest el 1982 i a partir de llavors, ja com a geòleg, ha participat en diverses campanyes a l'Antàrtida i a Xile. També és un gran coneixedor dels Pirineus i les serres de Llevant de Mallorca. Casat amb una lliçanenca, aquest amant de trepitjar i estudiar les serralades fa quatre anys que té casa a Bigues.

Què és la muntanya per un geòleg?

Jo si sóc geòleg és per la muntanya. Per mi la muntanya ha sigut una afició des de sempre. He sigut excursionista, alpinista i després geòleg. I faig fonamentalment geologia de muntanyes. Com definiria la muntanya?

Sí.

Més que definir-la, jo descriu les muntanyes dient que són altes, guapes (això és subjectiu, però vaja, els calendaris suïssos agraden a tothom!) i també són fredes: hi neva, s'hi acumula la neu, s'hi creen glaceres...

Per vostè seria una desgràcia viure en un país pla.

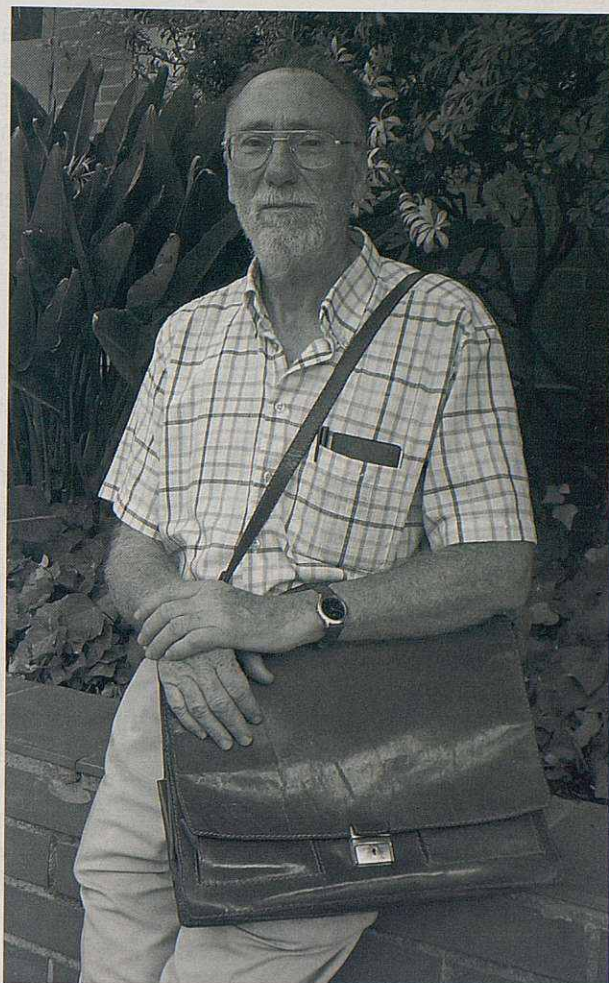
I tant! No hi voldria viure mai. Ja de petit quan viatjava Catalunya endins pensava: "Quina desgràcia que ha tingut aquesta gent d'haver nascut a la plana d'Urgell!". Desterrar-me per mi seria enviar-me a un lloc pla. A països com Holanda no hi he posat mai els peus.

Però en canvi ha anat al desert.

El desert m'agrada. No tots els deserts són plans. El Sàhara té diversos massissos, i són muntanyes interessants des del punt de vista escalatori i geològic.

L'interès per l'escalada li ve de veure Montserrat des de Sant Sadurní?

No ho crec, tot i que la imatge de Montserrat des de Sant Sadurní és realment preciosa. Montserrat ha estat una primera fita d'excursions i escalades. Jo vaig créixer en una punta de poble i més enllà venien les vinyes, les torrenteres i els barrancs.

Abans de ser geòleg, Sàbat era tècnic de Televisió Espanyola.

El lloc fa la persona!

Aviat vaig descobrir la diversió i l'aventura d'enfilarme per les roques. Els estius em vaig aficionar a fer excursions al Pirineu. Vaig descobrir les muntanyes més altes, la neu, i em va enganxar molt. I quan vaig baixar a estudiar a Barcelona ja vaig entrar en contacte amb gent més experimentada a través dels centres excursionistes.

Quina va ser la seva primera expedició alpinística?

El 1972 vaig tenir l'oportunitat d'anar al Perú a fer un cim molt bonic dels Andes, l'Alpamayo. Era el primer viatge a un altre continent, i per mi va ser tot un descobriment, una petita revolució.

Per què?

Perquè en tornar vaig tenir claríssim que havia de deixar la feina i dedicar-me a la muntanya, a viatjar, a conèixer món. L'any següent vaig muntar una miniexpedició a escalar muntanyes de roques al Sàhara. El 1975 em van oferir pujar una muntanya